Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 800 van 30 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026) bepaalt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge deze bepaling verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van de RvV-wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 21 mei 2026 het volgende gesteld:

"*1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 5 augustus 2025 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.*

2. De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig voormeld artikel van de Vreemdelingenwet neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven dat naar haar gekozen woonplaats werd verzonden en waarbij zij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 9 juli 2025. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster haar geen geldige reden heeft meegedeeld om haar afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van 15 dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Overeenkomstig de artikelen 51/2, zesde lid en 57/8 van de Vreemdelingenwet kunnen oproepingen geldig worden verstuurd naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangbewijs.

Uit het administratief dossier blijkt dat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud werd verzonden naar de door verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gekozen woonplaats, te Koksijde evenals per e-mail naar haar advocaat en naar Fedasil Kortrijk (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie).

In een e-mail d.d. 9 juli 2025, uitgaande van de Sociale Dienst van het Fedasil Opvangcentrum te Kortrijk, wordt het volgende meegedeeld: "Onze bewoner, B. J. V. heeft haar afspraak gemist van deze voormiddag om 8u30. Nochtans was ze op de hoogte, ontving ze de uitnodiging en ondertekende de uitnodiging voor ontvangst. Ze bleek het door erge stress vergeten te zijn. (…)" (administratief dossier, deel 5 Documenten, stuk 8 "mail afwezigheid").

In het verzoekschrift erkent verzoekster op 26 juni 2025 een e-mail van haar raadsman te hebben ontvangen waarin zij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat verzoekster de uitnodiging ontving en op de hoogte was van de datum en het uur van het persoonlijk onderhoud.

4. Verzoekster betoogt dat zij zich in een overmachtssituatie bevond.

In het verzoekschrift van verzoekster wordt vooreerst uiteengezet dat zij op 26 juni 2025 een e-mail ontving waarin zij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 9 juli 2025. Omdat zij de Nederlandse en Engelse taal onvoldoende beheerst, liet verzoekster de inhoud van de e-mail automatisch vertalen via haar persoonlijke Gmail-account naar het Spaans. Bij die vertaling werd de datum 09/07/2025 automatisch omgezet volgens de Amerikaanse notatie (MM/DD/YYYY), waardoor de vermelding "09/07/2025" in het Spaans werd weergegeven als 07/09/2025, hetgeen verzoekster in alle redelijkheid interpreteerde als 7 september 2025. Deze verwarring is naar haar mening objectief verklaarbaar en niet te wijten aan haar onwil of nalatigheid, maar aan een taalkundig technische fout die inherent is aan automatische vertaalprogramma's en aan het verschil in datumconventies (Europees versus Amerikaans). Van verzoekster, die zich reeds in een kwetsbare procedurele positie bevindt en afhankelijk is van vertaaltools, kon redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij dit subtiel verschil zou detecteren, zo stelt zij.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij door haar verblijf in een gedeelde kamer, waar zij geregeld nachtrust mist door de aanwezigheid van een kind met autisme van een kamergenote, in een toestand van verhoogde vermoeidheid verkeerde. Dit heeft haar alertheid en waakzaamheid verder verminderd, wat de vergissing naar haar mening verklaart.

Voorts stelt verzoekster dat zij door de huidige beslissing met haar vier minderjarige kinderen dakloos dreigt te worden als gevolg van de tekortkomingen in het opvangnetwerk.

5. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het is vooreerst opmerkelijk dat verzoekster zich thans voor het eerst beroept op de 'verkeerde vertaling' van de datum van het persoonlijk onderhoud door haar persoonlijk Gmail-account. Uit voormelde e-mail d.d. 9 juli 2025, verzonden op de dag van het persoonlijk onderhoud, blijkt immers dat verzoekster wel degelijk op de hoogte was van het persoonlijk onderhoud dat eerder die dag was gepland en wordt haar afwezigheid enkel toegewezen aan stress. Van een verkeerde vertaling is geen sprake. De correcte datum van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens eveneens uit de oproeping waarvan verzoekster geen verkeerde vertaling bijbrengt. Zich thans plots verschuilen achter een verkeerde vertaling van de e-mail van haar raadsman, is dan ook weinig ernstig. Wat er ook van zij, het komt verzoekster toe om op zorgvuldige wijze om te gaan met de post die haar in het kader van onderhavige procedure wordt toegezonden.

Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing vormt stress geen afdoende rechtvaardiging voor het vergeten van het interview en wordt dit ook niet ondersteund door bijvoorbeeld medische stukken. Een verhoogde vermoeidheid kan dit evenmin goedpraten. Ook plaatst het 'vergeten' van een afspraak om haar verzoek om internationale bescherming te komen toelichten reeds een vraagteken bij de ernstige vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hoewel wordt erkend dat een gehoor stress met zich kan meebrengen, gaat verzoekster eraan voorbij dat zij afdoende werd geïnformeerd en juridische bijstand genoot.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster dan ook niet aan dat zij zich in een overmachtssituatie bevond.

6. Derhalve lijkt verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift er niet in te slagen om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Waar zij summier aanhaalt dat haar recht om haar asielmotieven kenbaar te maken tijdens een gehoor zou zijn geschonden, kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd.

Gelet op het voorgaande is het niet nuttig om de vluchtmotieven van verzoekster te toetsen aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen schending van artikel 3 EVRM aan.

7. Betreffende de kritiek van verzoekster op de tekortkomingen van het opvangnetwerk is de Raad niet bevoegd.

Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat indien een verzoek om internationale bescherming voorheen enkel heeft geleid tot een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal het volgend verzoek ontvankelijk verklaart. Aldus kan verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming indienen."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 augustus 2026 staat het volgende vermeld:

"*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*
De raadsvrouw van de verzoekende partij stelt dat ze in het verzoekschrift heeft proberen uit te leggen dat er een vergissing is gebeurd: de verzoekende partij had een mail gekregen waarin stond dat ze op 9 juli aanwezig moest zijn voor haar persoonlijk onderhoud. Gmail heeft dit verkeerd vertaald naar 7 september, dus het was een vergissing waardoor ze niet aanwezig was. Ze stelt ook dat de verzoekende partij 4 minderjarige kinderen heeft."

6. Door ter terechtzitting louter eerder aangehaalde argumentatie ter herhalen, waarmee in de beschikking reeds werd rekening gehouden en op wordt geantwoord, zonder ook maar enigszins enige concrete en inhoudelijke, laat staan dienstige repliek tegen die betreffende en de overige bevindingen van de beschikking te formuleren, laat verzoekende partij geheel na de grond van de beschikking van 21 mei 2026 in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij licht voorts niet toe hoe het feit dat zij 4 minderjarige kinderen heeft verband houdt met de beschikking, en doet met zulke algemene opmerking hoe dan ook geen afbreuk aan de inhoud ervan.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
P. SHONIA,	toegevoegd griffier
De griffier,	De voorzitter,
P. SHONIA	M. RYCKASEYS